

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade	5
Natuurbescherming	7
Waterwet	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Bestuursrecht overig	10
APV	10
Algemene Verordening Gegevensbescherming	11
Arbeidstijdenwet	13
Wegenverkeerswet	13
Wet op de rechtsbijstand	14
Vreemdelingenrecht	15
Asiel	15
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	17

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 188

ABRS, 02-03-2022, 202000022/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3, 8:26

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.33 lid 2 onder a

BELANGHEBBENDE. PARTIJ. Intrekking omgevingsvergunning. I.c. heeft het college [partij] terecht als derde-belanghebbende aangemerkt en kon de rechtbank hem op grond van artikel 8:26 van de Awb ambtshalve in de gelegenheid stellen om als partij aan het geding deel te nemen, ook nu [partij] in de bezwaarprocedure niet heeft aangegeven daaraan als partij te willen deelnemen. Bij besluiten krachtens de Wabo wordt belanghebbendheid in beginsel aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarover het besluit gaat of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1671](#). Vastgesteld wordt dat het perceel waarvan [partij] door overdracht onder algemene titel, namelijk door erfopvolging, mede-eigenaar is geworden, grenst aan het perceel waarop de intrekking van de vergunning betrekking heeft. [Partij] heeft als mede-eigenaar van het aangrenzende perceel een rechtstreeks betrokken belang in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de uitvoering van de vergunning die in 2008 aan [appellante] is verleend, zodat hij ook belanghebbend is bij een intrekking daarvan. Voor het aannemen van belanghebbendheid van [partij] is dus voldoende dat hij mede-eigenaar van het aangrenzende perceel is. Hij hoeft niet daadwerkelijk op het aangrenzende perceel te wonen.

[ECLI:NL:RVS:2022:641](#)

JnB 2022, 189

ABRS, 02-03-2022, 202006566/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Goirle.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3

BELANGHEBBENDE. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Afwijzing verzoek van de Stichting Platform Keelbos (hierna: de Stichting) om handhavend op te treden tegen een aarden wal op een perceel. I.c. wordt vastgesteld dat de eigenaar van het perceel een hekwerk om het perceel heeft geplaatst en borden verboden toegang aan de noordzijde. Daarmee is het perceel niet meer vrij toegankelijk voor derden. Er is terecht geoordeeld dat de Stichting toen zij haar verzoek om handhaving deed geen belanghebbende was bij dit perceel, omdat geen sprake meer was van een homo-ontmoetingsplek. Dat de Stichting in eerdere uitspraken van de rechtbank en de Afdeling als belanghebbende is aangemerkt, biedt evenmin grond voor het oordeel dat de Stichting ook in deze zaak belanghebbende is. In iedere zaak dient immers opnieuw te worden beoordeeld of zij belanghebbende is.

De door de Stichting genoemde uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) over het Varkens in Nood-arrest van het Hof van Justitie gaat over een situatie die hier niet aan de orde is. Die uitspraak gaat over de toegang van een niet-belanghebbende partij tot de bestuursrechter bij toepasselijkheid van de uniforme voorbereidingsprocedure. In deze handhavingszaak is de uniforme voorbereidingsprocedure

niet toegepast, zodat om die reden al deze uitspraak niet kan leiden tot de conclusie dat de Stichting in deze zaak ontvankelijk moet worden verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2022:639](#)

JnB 2022, 190

ABRS, 02-03-2022, 202101917/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:56

ZITTING. I.c. zijn de brieven waarbij partijen zijn uitgenodigd voor de zitting meer dan drie weken voor de zitting verstuurd en vermelden, naast de datum van de zitting, plaats en tijdstip. Daarmee hebben deze uitnodigingen overeenkomstig artikel 8:56 van de Awb plaatsgevonden. De rechtbank heeft daarna niet alleen het aanvangstijdstip gewijzigd, maar ook de zitting omgezet van een videozitting in een fysieke zitting. Nu deze wijziging van het tijdstip en de vermelding van de plaats van de zitting niet (tijdig) aan [appellant] zijn doorgegeven, heeft de rechtbank in strijd met artikel 8:56 van de Awb gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2022:628](#)

JnB 2022, 191

MK Rechtbank Noord-Holland, 17-02-2022 (publ. 25-02-2022), C/15/325031 HA RK 22-29

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:15

WRAKING. Hoewel de wrakingskamer i.c. begrijpt dat het voor verzoeker wellicht ongemakkelijk voelt dat de rechter tegen wie verzoeker eerder in verband met een – in verzoekers woorden – ‘licht probleem’ een klacht heeft ingediend, als lid van de meervoudige kamer in de hoofdzaken is ingedeeld, levert dit geen grond voor wraking op. Te meer niet nu de klacht niet in behandeling is genomen omdat deze gericht was tegen de inhoud en de motivering van de beslissing van de rechter. Dat de beslissing van de rechter volgens verzoeker niet rechtvaardig was, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:1584](#)

JnB 2022, 192

MK ABRs, 02-03-2022, 202004749/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Eemsdelta.

Algemene wet bestuursrecht

HOGER BEROEP. Grondentrichter. In omgevingsrechtelijke zaken is het uitgangspunt dat de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep toepassing blijft vinden. Alleen indien is uitgesloten dat het toestaan van één of meer nieuwe gronden in hoger beroep leidt of kan leiden tot benadeling van derde-belanghebbenden, maakt de Afdeling een uitzondering op dat uitgangspunt en past zij de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep niet toe.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#).

I.c. gaat het om een omgevingsrechtelijke zaak waarin niet is uitgesloten dat het toestaan van een nieuwe grond in hoger beroep tot benadeling van een derde-belanghebbende kan leiden. [Appellanten] hebben deze grond en de daaraan ten grondslag liggende feiten voor het eerst in hoger beroep aangevoerd. Er is geen reden waarom zij deze grond niet al bij de rechtbank aan de orde hadden kunnen stellen. Met het oog op de rechtszekerheid van de derde-

belanghebbende hadden zij dit wel moeten doen. De grond wordt dan ook niet inhoudelijk besproken.

[ECLI:NL:RVS:2022:645](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 193

Rechtbank Oost-Brabant, 22-02-2022 (publ. 01-03-2022), SHE 21/2019

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Waalre, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 lid 11

WABO. WEIGERING OMGEVINGSVERGUNNING. EVENREDIGHEIDSTOETS. Weigering omgevingsvergunning voor het tijdelijk afwijken van het bestemmingsplan voor de exploitatie van een landwinkel. In dit specifieke geval heeft verweerder in het bestreden besluit onvoldoende onderzocht of de weigering van de omgevingsvergunning evenredig is.

[...] In het [...] (primair besluit) heeft verweerder geweigerd om aan eisers een omgevingsvergunning te verlenen voor het tijdelijk afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van de exploitatie van een landwinkel in het bedrijfspand [...].

[...] 5.5 De rechtbank beseft dat eisers niet hebben verzocht om wijziging van het bestemmingsplan maar om een tijdelijke afwijking van het bestemmingsplan. Desondanks ziet de rechtbank geen aanleiding om haar beoordeling te beperken tot de vraag of het bestemmingsplan evident onjuist is. Verweerder is echter gehouden om de weigering van de gevraagde afwijking goed te motiveren. De rechtbank is in dit specifieke geval van oordeel dat verweerder meer had moeten doen dan verwijzen naar zijn algemene standpunt over detailhandel buiten het centrum. De beperking van de gebruiksmogelijkheden van het bedrijfspand waar eisers van willen afwijken is volgens de rechtbank aan te merken als een "eis" in de zin van artikel 4, onder 7, van de Dienstenrichtlijn¹. Verweerder had kunnen bekijken of het handhaven van deze eis niet in strijd is met artikel 15 van de Dienstenrichtlijn, overeenkomstig de rechtspraak hierover van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling), zoals bijvoorbeeld in de uitspraak van de Afdeling van 6 oktober 2021². Hiertoe had verweerder moeten nagaan of het noodzakelijk is om detailhandel buiten het centrum te weren (artikel 15, derde lid onder b, van de Dienstenrichtlijn). Dat heeft verweerder niet gedaan. De enkele verwijzing naar de structuurvisie en de Visie vindt de rechtbank onvoldoende. Daarna had verweerder moeten onderzoeken of de beperking evenredig is (artikel 15, derde lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn). Is het handhaven van de beperking wel geschikt om het doel te bereiken? Wordt de beperking coherent en systematisch toegepast? Gaat de beperking in dit specifieke geval van eisers niet te ver of is het standpunt jegens eisers onevenredig gelet op de concrete omstandigheden van het geval? In dit verband is vooral van belang dat eisers geen permanente afwijking van de bestemming vragen, maar een tijdelijke afwijking en dat zij veel persoonlijke omstandigheden aanvoeren. Deze vragen blijven onbeantwoord. Het bestreden besluit is naar het oordeel van de rechtbank daarmee onvoldoende gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:571](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 17-02-2022 (publ. 01-03-2022), ARN 21/5793 en 21/5794 ([ECLI:NL:RBGEL:2022:853](#));

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-02-2022 (publ. 02-03-2022), BRE 20/9572 WABOM en BRE 20/9638 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2022:968](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2022, 194

Tussenuitspraak MK ABRS, 02-03-2022, 202100288/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2 lid 2 onder b

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. TAXATIE. Afwijzing planschadevergoeding. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank in het betoog van [appellant] ten onrechte geen aanknopingspunten heeft gezien om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van de tweede taxatie. Daarbij is o.m. van belang dat de tweede taxatie is aangeduid als een second opinion. Een second opinion vergt echter een eigenstandig, onpartijdig oordeel van een deskundige over de eerste taxatie. Aan dat vereiste is in een geval als dit niet voldaan wanneer er een concreet aanknopingspunt is dat de vrees voor vooringenomenheid bij de deskundige die de second opinion opstelt objectief rechtvaardigt. Nu de tweede taxatie is opgesteld door een kantoorgenoot van de eerste taxateur, kan niet zonder meer worden aangenomen dat in dit geval geen grond voor zodanige vrees bestaat.

[...] Bij besluit van 16 februari 2018 heeft het college een aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

[...] Bij besluit van 6 februari 2019 heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 3 december 2020 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 6 februari 2019 vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen in stand blijven. [...]

[...] De taxatie

[...] 7.2. Niet in geschil is dat het eerste taxatierapport van 4 februari 2019 niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. Het oordeel van de rechtbank dat het college dit rapport niet aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen, hebben partijen niet bestreden. Het geschil ziet op de vraag of de rechtbank de rechtsgevolgen van het besluit van 6 februari 2019 in stand kon laten op basis van [...] (hierna: de tweede taxatie).

[...] 7.5. Na de uitspraak van de rechtbank heeft [appellant] op [...] ook een klacht ingediend tegen de tweede taxateur. Bij uitspraak van [...] heeft het tuchtcollege de klacht gegrond verklaard en de taxateur een berisping en een voorwaardelijke schorsing van drie maanden met een proeftijd van een jaar opgelegd.

[...] 7.6. Zoals het college ter zitting terecht heeft gesteld, maakt de omstandigheid dat de klacht gegrond is verklaard, niet dat de rechtbank de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit niet in

stand kon laten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3302](#), is een bestuursorgaan bij het nemen van een planschadebesluit niet gebonden aan een uitspraak van het tuchtcollege. Dat geldt ook voor de rechtbank bij de beantwoording van de vraag of de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit in stand kunnen worden gelaten. In dit geval was de uitspraak van het tuchtcollege van na de uitspraak van de rechtbank, zodat de rechtbank deze uitspraak daarom ook niet bij haar uitspraak heeft kunnen betrekken. Dat alles doet er echter niet aan af dat de rechtbank op basis van de door [appellant] aangevoerde gronden diende te beoordelen of het advies op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

7.7. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank in het betoog van [appellant] ten onrechte geen aanknopingspunten gezien om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van de tweede taxatie. Daarbij is ten eerste van belang dat bij de tweede taxatie is volstaan met een bureau-taxatie en er dus geen onderzoek ter plaatse heeft plaatsgevonden. Dit terwijl er een verschil van mening bestond tussen partijen over de door de eerste taxateur gegeven beschrijving van de onroerende zaak. Bij de eerste taxatie waren de verkeerde foto's gevoegd en vast is gesteld dat een onvolledige inspectie van de woning had plaatsgevonden. De tweede taxateur heeft zich in dat licht ten onrechte beperkt tot een waardering van de woning op basis van de beschikbare gegevens. Weliswaar had de taxateur maar zeer kort de tijd om de taxatie op te stellen, maar dat doet er niet aan af dat de daarbij vereiste zorgvuldigheidseisen in acht genomen hadden moeten worden. Daar komt bij dat de tweede taxatie is aangeduid als een second opinion. Het feit dat een adviesbureau wordt gevraagd om een nadere motivering te geven van een eerder uitgebracht onvolledig advies, biedt op zichzelf geen concrete en objectief gerechtvaardigde aanknopingspunten om aan de zorgvuldigheid of begrijpelijkheid van het nieuwe advies te twijfelen. Een second opinion vergt echter een eigenstandig, onpartijdig oordeel van een deskundige over de eerste taxatie. Aan dat vereiste is in een geval als dit niet voldaan wanneer er een concreet aanknopingspunt is dat de vrees voor vooringenomenheid bij de deskundige die de second opinion opstelt objectief rechtvaardigt. Nu de tweede taxatie is opgesteld door een kantoorgenoot van de eerste taxateur, kan niet zonder meer worden aangenomen dat in dit geval geen grond voor zodanige vrees bestaat. De enkele verklaring van de tweede taxateur dat hij geen zakelijk belang bij de uitkomst van de taxatie heeft en geheel vrij is om tot een objectieve en onbevooroordeelde waardering te komen, is in de gegeven omstandigheden onvoldoende. Daaruit blijkt immers niet op welke wijze hij heeft gewaarborgd dat zijn zakelijke relatie met de eerste taxateur, in dit geval geen concreet aanknopingspunt biedt voor de objectief gerechtvaardigde vrees voor vooringenomenheid van zijn kant.

Tegen deze achtergrond heeft de rechtbank [appellant] ten onrechte tegengeworpen dat hij geen eigen taxatie heeft overgelegd om de tweede taxatie te bestrijden, dan wel op andere wijze de inhoud van dat advies heeft betwist. Daar komt bij dat de tweede taxatie vlak voor de zitting is ingebracht en [appellant] alleen op de zitting in de gelegenheid is gesteld om op het advies te reageren. Ook kon door het korte tijdsbestek niet van hem verwacht worden dat hij het advies door een eigen deskundige had laten beoordelen.

Dit alles maakt dat de rechtbank de rechtsgevolgen van het besluit van 6 februari 2019 ten onrechte op basis van de tweede taxatie in stand heeft gelaten, zodat het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:625](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 195

MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-02-2022, UTR 21/2200

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming 3.3 lid 4 aanhef onder b, sub 3

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. BELANGRIJKE SCHADE. Ontheffing afschot knobbelzwanen en uitvoeren legselreductiemaatregelen. I.c. wordt aanleiding gezien af te wijken van de vaste lijn in de rechtspraak dat ter invulling van het begrip ‘belangrijke schade’ een bedrag van € 250,- per geval, per bedrijf, per jaar kan worden gehanteerd.

[...] 1. Deze zaak draait om de vraag of verweerder de ontheffing heeft mogen verlenen voor verjaging met ondersteunend afschot van de knobbelzwaan en voor het uitvoeren van legselreductiemaatregelen.

[...] *Gehanteerde uitgangspunt bij beoordeling van belangrijke schade is ontoereikend*

[...] 8. Zoals verweerder terecht heeft opgemerkt, is het hanteren van een drempelbedrag van € 250,- als invulling en uitgangspunt voor het beoordelen van belangrijke schade in de rechtspraak al vaak geaccepteerd.⁴ De rechtbank overweegt dat zij zich met het oog op de rechtsvorming vrij moet voelen om van een vaste lijn in de rechtspraak af te wijken als de zaak daarom vraagt. In dit geval ziet de rechtbank daartoe aanleiding. In de navolgende overwegingen zal zij dit uitleggen.

9. Het gaat hier om de uitleg van het begrip ‘belangrijke schade’ uit artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb. Dit begrip is ontleend aan artikel 9 van de Vogelrichtlijn. Uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, over de in de Vogelrichtlijn opgenomen bepalingen om af te wijken van de verboden met betrekking tot beschermde soorten, volgt dat het gaat om een uitzonderingsregeling, die strikt moet worden uitgelegd.

10. In het door de Europese Commissie opgestelde “Gidsdocument voor de jacht in het kader van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad inzake het behoud van de vogelstand” (Gidsdocument) is ingegaan op de in de richtlijn vermelde redenen die het toestaan om afwijkingen van de richtlijn kunnen rechtvaardigen. Over de afwijking *Ter voorkoming van belangrijke schade aan gewassen, vee, bossen, visserij en wateren* staat onder 3.5.7 dat deze afwijking, die bedoeld is om ‘schadeveroorzakende vogels’ te reguleren, een aantal dimensies heeft. Ten eerste heeft ze duidelijk een verband met een economisch belang. Ten tweede is ze bedoeld om schade te voorkomen; daarom is het geen reactie op reeds aangetoonde schade, maar op de grote waarschijnlijkheid dat schade veroorzaakt zal worden als er geen actie wordt ondernomen. Ten derde moet er een basis zijn om te concluderen dat de schade belangrijk zal zijn als er geen actie wordt ondernomen.

11. Het Gidsdocument vermeldt verder bij 3.5.11 dat de schade belangrijk moet zijn en dat het Europese Hof⁵ er in dit opzicht op heeft gewezen dat “deze bepaling van de richtlijn niet ertoe strekt dreigende schade van geringe omvang te voorkomen”. Twee aspecten kunnen worden opgemerkt: de waarschijnlijkheid en de omvang van de schade. De kans dat schade zich voordoet, is niet genoeg. Als schade nog niet duidelijk is, behoort voorbijge ervaring een grote waarschijnlijkheid aan te tonen dat het zich zal voordoen. Verder moet het volgens het Gidsdocument belangrijke schade betreffen aan een economisch belang, hetgeen aangeeft dat het meer is dan gewoon ongemak en normaal bedrijfsrisico.

12. Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de stikte uitleg van de uitzonderingsbepalingen en wat daarover in het Gidsdocument staat beschreven, vindt de rechtbank het uitgangspunt van verweerder om in alle gevallen een bedrag van € 250,- per geval per

bedrijf per jaar te hanteren ter invulling van het begrip belangrijke schade ontoereikend. Dit uitgangspunt is onvoldoende om aan te nemen dat bij schadegevallen van meer dan € 250,- per jaar per geval bij de betreffende bedrijven daadwerkelijk sprake is geweest van belangrijke schade. Om van belangrijke schade te kunnen spreken is vereist dat de schade een zekere omvang heeft die het economisch belang van een bedrijf raakt. Het uitgangspunt van verweerder, waarbij geen koppeling wordt gemaakt met de gevolgen van de geleden schade voor de bedrijven, geeft geen duidelijkheid of de geleden schade meer is dan ongemak en het normale bedrijfsrisico overtreft. De gegevens in het dossier over het aantal schadegevallen per wildbeheereenheid in de jaren 2016 tot en met 2019 en de bedragen van getaxeerde schadetegemoetkomingen per wildbeheereenheid in de jaren 2012 tot en met 2017 maken dit evenmin duidelijk. Als deze gegevens van de schadegevallen en getaxeerde schadebedragen worden gecombineerd dan waren er bijvoorbeeld in 2016 in de wildbeheereenheid Vecht en Veenstreek drie schadegevallen (drie bedrijven) met een totaal getaxeerde schade van € 2.202,-. In 2017 ging het in de wildbeheereenheid Noorderpark om één schadegeval met een getaxeerde schade van € 2.501,- en in de wildbeheereenheid Lopikerwaard om 2 schadegevallen met een totaal getaxeerde schade van € 1.411,-. Dit laat zien dat het per schadegeval niet om aanzienlijke bedragen gaat. Deze bedragen zeggen op zichzelf ook niets over de impact die de schade heeft gehad op de betreffende bedrijven, omdat financiële gegevens over deze bedrijven ontbreken. De rechtbank concludeert dat in het bestreden besluit onvoldoende is onderbouwd dat de ontheffing nodig is om belangrijke schade aan grasland te voorkomen. Het bestreden besluit berust niet op een nauwkeurige en treffende motivering zoals is vereist. Op dit punt is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd en onzorgvuldig voorbereid. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:666](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [nieuwsbericht](#) (onderdeel "Belangrijke schade" door knobbelzwanen) van 24-02-2022.

JnB 2022, 196

MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-02-2022, UTR 21/1911

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming 3.8 lid 1, lid 5, 3.10 lid 1, lid 2, 3.17 lid 1

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. NULSTAND ZWIJNEN. Ontheffing voor het afschieten van wilde zwijnen. De faunabeheereenheid heeft de ontheffing aangevraagd ter uitvoering van het door verweerder in de provincie gehanteerde nulstandsbeleid. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder de noodzaak van de ontheffing onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft met de door hem gebruikte gegevens niet aannemelijk gemaakt dat het nulstandsbeleid – en daarmee de ontheffing – nodig is in het belang van schadebestrijding, de verkeersveiligheid en ter voorkoming van onnodig lijden van zieke of gebrekkige dieren.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:665](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [nieuwsbericht](#) (onderdeel "Nulstand voor zwijnen") van 24-02-2022.

JnB 2022, 197

MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-02-2022, UTR 21/1996

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8 lid 1, lid 5, 3.10 lid 1, lid 2, 3.17 lid 1

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. VERKEERSVEILIGHEID.

Ontheffing voor het afschieten van reeën. I.c. heeft verweerder voldoende aannemelijk gemaakt dat afschot van reeën in de provincie Utrecht noodzakelijk is om het aantal verkeersongevallen te beheersen. Door middel van afschot kan de omvang van de populatie worden beperkt en kan het aantal verkeersongevallen afnemen. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd toegelicht dat de getroffen preventieve maatregelen op zichzelf hiervoor onvoldoende zijn. Dit betekent dat de verleende ontheffing in stand blijft.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:664](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [nieuwsbericht](#) (onderdeel “Reeën in relatie tot verkeersveiligheid”) van 24-02-2022.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-02-2022 (publ. 02-03-2022), BRE 21/1957 WATER ([ECLI:NL:RBZWB:2022:971](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 198

MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-02-2022 (publ. 28-02-2022), UTR 21/1572

Raad van bestuur van het Uvw.

BW 7:611

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. WERKNEMER. BELANGHEBBENDE. Eiseres is belanghebbende bij het besluit van 20 november 2020; het Uvw heeft het bezwaar van eiseres ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Rechtbank: Met het besluit van 20 november 2020 heeft het Uvw bepaald dat de ex-werkgever van eiseres wel voldoet aan de voorwaarden voor compensatie van de transitievergoeding die aan eiseres is betaald, maar is de hoogte op € 0,- vastgesteld. Met het besluit van 26 februari 2021 (het bestreden besluit) heeft het Uvw het bezwaar van eiseres niet-ontvankelijk verklaard. [...]

1. Het Uvw heeft de ex-werkgever van eiseres niet gecompenseerd voor de betaalde transitievergoeding na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst vanwege langdurige arbeidsongeschiktheid. Deze zaak gaat over de vraag of eiseres belanghebbende is bij dat besluit.
2. De rechtbank oordeelt dat een werknemer een belang heeft dat rechtstreeks is betrokken bij een besluit tot weigering of nihilstelling van de compensatie van een betaalde transitievergoeding. Dat besluit raakt de rechtspositie van een werknemer direct. Zonder compensatie van de transitievergoeding hoeft de werkgever niet mee te werken aan de beëindiging van de

arbeidsovereenkomst en als het dienstverband niet wordt beëindigd dan bestaat ook geen recht op een transitievergoeding. Dit volgt uit het Xella-arrest¹ en de invulling die de Hoge Raad daarin geeft aan de norm van goed werkgeverschap uit artikel 7:611 van het Burgerlijk Wetboek. Het verkrijgen van een transitievergoeding is voor een werknemer dus afhankelijk van de vraag of de werkgever daarvoor gecompenseerd wordt.

3. Het voorgaande geldt ook voor de situatie van eiseres. In haar geval is in een vaststellingsovereenkomst bepaald dat zij de transitievergoeding moet terugbetalen als de ex-werkgever geen compensatie krijgt van het Uvw, maar dat maakt in het licht van het voorgaande niet uit. Wat een werkgever met een werknemer contractueel afsprekt is niet bepalend voor de belanghebbendheid. De vraag of er in het licht van de Wet normalisering rechtspositie ambtenaren recht is op compensatie van de transitievergoeding komt vervolgens bij de inhoudelijke beoordeling van het bezwaar aan de orde en speelt dus ook geen rol bij de ontvankelijkheid daarvan.

4. De conclusie van de rechtbank is dat eiseres belanghebbende is bij het besluit van 20 november 2020 en dat het Uvw het bezwaar van eiseres ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

5. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit.

6. Op de zitting is met partijen de mogelijkheid besproken dat de rechtbank zelf in de zaak kan voorzien door inhoudelijk op het bezwaar te beslissen. De rechtbank kiest daar niet voor, omdat over dit onderwerp uitspraken te verwachten zijn van de Centrale Raad van Beroep en de Hoge Raad en eiseres met het oog daarop heeft aangegeven liever nieuwe besluitvorming in de bezwaarfase te willen. De vernietiging van het bestreden besluit betekent dat het Uvw een nieuw besluit op het bezwaarschrift moet nemen, waarbij rekening moet worden gehouden met deze uitspraak.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:658](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 199

MK Rechtbank Rotterdam, 28-02-2022, ROT 21/1364

burgemeester van Rotterdam, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2012 (APV) 2:74

APV. HANDHAVING. DRUGS. OVERLAST. I.c. levert het uithalen van drugs zoals dit aan betrokkene wordt verweten, dan wel het reizen naar het haventerrein om daar drugs uit te halen, geen overtreding op van artikel 2:74 van de APV.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder aan eiser een last onder dwangsom opgelegd inhoudend een verbod voor eiser om zich op de openbare weg te begeven met het kennelijke doel om drugs uit te halen in het havengebied. Als eiser de last niet naleeft verbeurt hij per overtreding een dwangsom van € 2.500,- totdat een maximum van € 10.000,- is bereikt.

[...] 3.2 In afdeling 14 van de APV is een aantal bepalingen opgenomen die erop zijn gericht om overlastgevende aspecten van gebruik van en handel in drugs op straat te voorkomen. Artikel 2:74 van de APV is specifiek gericht op het bestrijden van overlast die wordt veroorzaakt door

drugshandel op straat, bijvoorbeeld door groepsvorming van drugsgebruikers en -handelaren. Dat volgt uit de tekst en de toelichting op dat artikel en uit de titel van het artikel. De rechtbank is daarom van oordeel dat artikel 2:74 van de APV niet is geschreven voor een situatie als hier aan de orde, waarbij een persoon niet op de openbare weg maar op privéterrein wordt aangetroffen met de kennelijke bedoeling drugs uit containers te halen. Hoewel uithalers onmiskenbaar een onderdeel vormen van de drugshandel, vindt het uithalen van drugs niet plaats op de openbare weg en levert die handeling op zichzelf geen overlast op straat op. Ook het gebruik van de openbare weg om naar het havengebied te reizen leidt, ook als dat gebeurt met het kennelijke doel om daar drugs uit containers te halen, niet tot overlast op de openbare weg. Dat de drugs die uit de containers worden gehaald mogelijk ook in Rotterdam worden verhandeld, betekent evenmin dat het gebruik van de openbare weg tot overlast op straat leidt. Bovendien staat de mogelijkheid dat de uitgehaalde drugs uiteindelijk op straat in Rotterdam worden verkocht en dat dat tot overlast kan leiden, in een te ver verwijderd verband tot het gebruik van de openbare weg door uithalers om te reizen naar en van het haventerrein. Dit betekent dat het uithalen van drugs zoals beschreven in de rapportage dan wel het reizen naar het haventerrein om daar drugs uit te halen, geen overtreding oplevert van artikel 2:74 van de APV. De rechtbank begrijpt goed dat verweerder de problematiek van uithalers van drugs in de Rotterdamse haven (bestuursrechtelijk) wenst aan te pakken, maar daarvoor kan dit artikel dus geen grondslag bieden. De aan eiser opgelegde last onder dwangsom kan geen standhouden omdat eiser met de in de rapportage beschreven gedragingen artikel 2:74 van de APV niet heeft overtreden. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2022:1386](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 200

MK ABRS, 02-03-2022, 202006264/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17 lid 1 aanhef en onder a

AVG. Afwijzing verzoek uitwisseling en wissing persoonsgegevens. I.c. heeft de burgemeester zich op het standpunt gesteld dat persoonsgegevens, gelet op artikel 7 van het Convenant Treiteraankpak, tot uiterlijk vijf jaar na uitstroom uit de treiteraankpak worden bewaard. Die termijn wordt in het algemeen niet onredelijk geacht. Daarbij is van belang dat deze termijn op verzoek van betrokkenen op grond van bijzondere individuele omstandigheden kan worden verkort. Geoordeeld wordt dat de burgemeester zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt heeft gesteld dat het bewaren van de persoonsgegevens van [appellant] op dat moment nog nodig was voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld. De burgemeester heeft ten onrechte niet gemotiveerd waarom de termijn van vijf jaar in het geval van [appellant] niet met een half jaar wordt verkort.

Besluit waarbij de burgemeester het verzoek van [appellant] om beëindiging van de uitwisseling van zijn persoonsgegevens in het kader van de treiteraankpak en om wissing van zijn persoonsgegevens heeft afgewezen. [...]

Zijn de persoonsgegevens nog nodig voor de doeleinden waarvoor deze zijn verzameld?

5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn persoonsgegevens nog nodig zijn voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld. [...]

5.2. De verwerkingsverantwoordelijke is op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, van de AVG verplicht persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen, wanneer de persoonsgegevens niet langer nodig zijn voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of anderszins verwerkt. De burgemeester heeft zich op het standpunt gesteld dat persoonsgegevens, gelet op artikel 7 van het Convenant Treiteraankpak, tot uiterlijk vijf jaar na uitstroom uit de treiteraankpak worden bewaard. In dit artikel staat dat persoonsgegevens die in het persoonsdossier worden verwerkt, uiterlijk vijf jaar na de laatste verwerking worden vernietigd, tenzij een gerechtelijke procedure tot langere bewaring noopt. De burgemeester heeft toegelicht dat een bewaartermijn van uiterlijk vijf jaar wordt gehanteerd, omdat uit ervaring is gebleken dat na een periode van twee of drie jaar regelmatig sprake is van recidive. Als recidive plaatsvindt, dan kan door het bewaren van de persoonsgegevens de ernst van het geval in kaart worden gebracht en kunnen de juiste interventies worden bepaald om de treitersituatie te beëindigen. Bij het hanteren van de termijn van vijf jaar is de burgemeester aangesloten bij de termijn die de politie hanteert bij het bewaren van gegevens op grond van de Wet politiegegevens. De Afdeling acht die termijn in het algemeen niet onredelijk. Daarbij is van belang dat de burgemeester op de zitting bij de Afdeling heeft bevestigd dat de termijn van uiterlijk vijf jaar op verzoek van betrokkenen op grond van bijzondere individuele omstandigheden kan worden verkort.

5.3. Bij de beantwoording van de vraag of de bewaartermijn op grond van bijzondere individuele omstandigheden kan worden verkort, moet worden uitgegaan van de feiten en omstandigheden die bekend zijn op het moment dat op een verzoek tot verwijdering van persoonsgegevens wordt beslist. Dat betekent dat bij zo'n besluit niet vooruit hoeft te worden gelopen op feiten en omstandigheden die zich in de toekomst kunnen voordoen. Die situatie doet zich niet voor wanneer op voorhand duidelijk is dat de bewaartermijn moet worden verkort.

5.4. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester zich in het besluit van 4 juni 2019 terecht op het standpunt gesteld dat het bewaren van de persoonsgegevens van [appellant] op dat moment nog nodig was voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld. Daarvoor is het volgende van belang. [appellant] is op 2 oktober 2018 uit de treiteraankpak gestroomd. Op het moment van het nemen van het besluit was dus nog geen jaar verstreken na uitstroom van [appellant] uit de treiteraankpak. Verder staat het doel van de bewaring van de persoonsgegevens van [appellant] naar het oordeel van de Afdeling in verhouding tot de inbreuk op zijn persoonlijke levenssfeer en kan dat niet met minder ingrijpende middelen worden bereikt. Het doel van de bewaring van de persoonsgegevens is het tegengaan van treitersituaties. Als recidive plaatsvindt, dan kan door het bewaren van de persoonsgegevens de ernst van het geval in kaart worden gebracht en kunnen de juiste interventies worden bepaald om de treitersituatie te beëindigen. Verder heeft de burgemeester op de zitting uitgelegd dat slechts drie personen toegang hebben tot de bewaarde gegevens. Daarmee is de inbreuk op de privacy van [appellant] binnen de termijn van vijf jaar zoveel mogelijk beperkt. De stelling van [appellant] dat hij niet meer met de slachtoffers in aanraking komt, omdat hij inmiddels is verhuisd, maakt dit niet anders. Het gevaar voor recidive ziet namelijk niet uitsluitend op het treiteren van de eerdere slachtoffers, maar ook op herhaling van treitergedrag ten aanzien van anderen.

5.5. [appellant] heeft echter ook aangevoerd dat de termijn van vijf jaar in zijn geval met een half jaar verkort had moeten worden, omdat hij in het kader van de treiteraankpak langer is gemonitord dan nodig was. De beoordeling van dat argument is niet afhankelijk van feiten of omstandigheden in de

toekomst en had de burgemeester op het moment van de beslissing op bezwaar van 4 juni 2019 kunnen en moeten beoordelen. De burgemeester heeft daarom ten onrechte niet gemotiveerd waarom de termijn van vijf jaar in het geval van [appellant], zoals hij gemotiveerd heeft betoogd, niet met een half jaar wordt verkort. Het besluit is daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb genomen.

Het betoog slaagt in zoverre. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:635](#)

JnB 2022, 201

ABRS, 02-03-2022, 202103360/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. I.c. is terecht overwogen dat het doel van de AVG is om de verwerking van persoonsgegevens te controleren. I.c. heeft [appellante] op grond van artikel 15 van de AVG geen recht op inzage in de inhoud van stukken over de fraudebestrijding in het kader van de Participatiewet of de inhoud van een eventuele anonieme melding. [appellante] kan dus niet via artikel 15 van de AVG inzage krijgen in de aanleiding van het naar haar ingestelde fraudeonderzoek. Daarvoor dient de procedure op basis van Participatiewet.

[ECLI:NL:RVS:2022:647](#)

Zie ook de uitspraak van de ABRIS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2022:649](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB 2022, 202

MK ABRIS, 02-03-2022, 202103677/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Arbeidstijdenwet 2:7, 5:5, 5:12, 8:2, 10:1

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.2:2, 2.4:2, 2.5:1, 8:1

Besluit personenvervoer 2000 79

ARBEIDSTIJDENWET. Opleggen bevel tot staken van de arbeid. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 2.5:1, vijfde lid, onder b, van het Atbv van toepassing is op de bestuurder die zelfstandige is. Dit is eerder vastgesteld in een uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH1129](#) (r.o. 2.6.1). Dat die uitspraak ziet op een zelfstandig bestuurder van een vrachtwagen, zoals [appellant] heeft gesteld, is voor de uitleg van de wettelijke systematiek niet relevant.

[ECLI:NL:RVS:2022:632](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 203

MK ABRS, 02-03-2022, 202101960/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Wegenverkeerswet 1994 111, 124

Reglement rijbewijzen 25a, 35, 97

Regeling eisen geschiktheid 2000 1, 2, paragraaf 6.5.

WEGENVERKEERSWET 1994. Rijgeschiktheitsverklaring rijbewijzen. Nu i.c. geen sprake was van een aanvraag van [appellant] om hem rijgeschikt te verklaren voor zijn groep 1 rijbewijs, heeft het CBR ten onrechte daarover op grond van artikel 103, derde lid, van het Reglement een beslissing genomen. In het eerste lid van dit artikel is immers bepaald dat het CBR voor de rijbewijscategorieën waarop de aanvraag om een verklaring van rijgeschiktheid betrekking heeft in het rijbewijzenregister ten behoeve van de aanvrager voor die categorieën een verklaring van geschiktheid registreert. De in het derde lid opgenomen bevoegdheid de geldigheidsduur van die verklaring te beperken heeft ook alleen betrekking op de rijbewijscategorieën waarop die aanvraag betrekking heeft. Het CBR kan die dus niet toepassen ter beperking van de geldigheidsduur van de rijvaardigheidsverklaring van categorieën waarop de aanvraag van de verklaring van rijgeschiktheid geen betrekking heeft.

[ECLI:NL:RVS:2022:633](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2022, 204

MK ABRS, 02-03-2022, 202002108/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand 34 g lid 1 aanhef en onder b

Wet inkomstenbelasting 2001 5.5

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. Intrekking toevoeging. I.c. wordt geoordeeld dat een Wajong-uitkering als zodanig, gelet op de tekst van artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb, kan worden aangemerkt als resultaat in de zin van dat artikel. I.c. zijn er geen zwaarwegende omstandigheden als bedoeld in dat artikel die zich verzetten tegen de intrekking van de toevoeging.

[...] Bij besluit van 20 december 2018 heeft de raad de ten behoeve van [appellant] verstrekte toevoeging voor gesubsidieerde rechtsbijstand [...] ingetrokken.

[...] 3.1. Het geschil gaat alleen nog over de vraag of een Wajong-uitkering als zodanig kan worden aangemerkt als resultaat als bedoeld in artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb. Ook is aan de orde of er in dit geval zwaarwegende omstandigheden als bedoeld in dat artikel zijn die zich verzetten tegen de intrekking van de toevoeging.

[...] 4.2. De Afdeling is van oordeel dat een Wajong-uitkering als zodanig, gelet op de tekst van artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb, kan worden aangemerkt als resultaat in de zin van dat artikel. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 34g (Kamerstukken II 2004/05, 29 685, nr. 6, blz. 18) blijkt ook uitdrukkelijk dat artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van toepassing is ingeval van procedures die betrekking hebben op uitkeringen op het gebied van de sociale zekerheid. Weliswaar blijkt daaruit ook dat vorderingen op toekomstige periodiek te ontvangen bedragen niet gekapitaliseerd worden en dus niet in aanmerking worden genomen, maar

van zo'n vordering is geen sprake als een concreet bedrag aan Wajong-uitkering met terugwerkende kracht in één keer wordt uitbetaald, zoals in het geval van [appellant]. Dit is anders dan in de uitspraak van 9 januari 2013 waarin het wel ging om een toekomstige periodiek te ontvangen betaling. Verder is bij de toelichting op artikel 34g vermeld dat het in alle gevallen gaat om het financiële resultaat, de geldsom die de rechtzoekende daadwerkelijk heeft ontvangen, bij de definitieve afhandeling van de zaak. Op dat moment wordt de draagkracht beoordeeld aan de hand van een objectieve norm. Het uitgangspunt is dat de rechtzoekende de kosten van de zaak draagt als hij daartoe in staat is (Kamerstukken II 2003/04, 29 685, nr. 3, blz. 22-23). De stelling van [appellant] dat een Wajong-uitkering een sociale zekerheidsvoorziening is op minimumniveau, is juist. Wanneer het echter met terugwerkende kracht over een aantal maanden in één keer wordt uitbetaald is het bedrag veel hoger dan de maandelijks uitkering en dient het in beginsel niet meer als basisvoorziening voor de maanden die zijn verstreken en waarover die uitkering wordt uitbetaald. Alleen al hierom kan [appellant] niet worden gevolgd in zijn betoog dat een intrekking van een toevoeging wegens een als resultaat van de zaak ontvangen bedrag aan Wajong-uitkering dat hoger is dan 50% van het heffingvrije vermogen, in strijd is met de plicht om een sociaal zekerheidsstelsel te waarborgen, nog daargelaten of hij een rechtstreeks beroep kan doen op de bepalingen waarnaar hij in dit verband heeft verwezen.

Het betoog faalt.

[...] 5.2. Naar het oordeel van de Afdeling is een lange duur van een procedure waarvoor een toevoeging is verleend op zichzelf genomen geen zwaarwegende omstandigheid. Verder is niet in geschil dat [appellant] in totaal netto € 38.080,36 aan achterstallig Wajong-uitkering heeft ontvangen. Hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat dat bedrag lager zou zijn dan 50% van het heffingvrije vermogen als hij maar twee, drie of vier jaren had geprocedeerd tegen het UWV. Overigens heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat hij schulden heeft gemaakt in de periode waarover de Wajong-uitkering is uitbetaald. De raad heeft op de zitting van 30 november 2021 toegelicht dat hij bereid is rekening te houden met die schulden, maar dat er wel objectief bewijs moet zijn. Gelet op het voorgaande bestaan geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de raad vanwege zwaarwegende omstandigheden in de zin van artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb, had moeten afzien van intrekking van de toevoeging.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:643](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 205

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-02-2022 (publ. 03-03-2022), NL22.876

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vw 2000 64

ASIEL. Het bestreden besluit is onzorgvuldig tot stand gekomen door het BMA-advies in de artikel 64-procedure niet af te wachten en te betrekken bij de 8 EVRM-beoordeling.

3. Met betrekking tot de ambtshalve beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM heeft verweerder overwogen dat er geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen eiseres en haar zoon.

4.2 De rechtbank stelt voorop dat uit deze WI [WI 2020/16 *Richtlijnen voor de toepassing van artikel 8 EVRM*] volgt dat, anders dan verweerder stelt, verweerder in voorkomende gevallen het BMA kan inschakelen om onderzoek te doen naar behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Daarvoor zijn een aantal voorwaarden omschreven in deze WI. Weliswaar kan verweerder worden gevolgd in de stelling dat eiseres niet (volledig) voldoet aan de bovengenoemde voorwaarden, maar dit laat onverlet dat verweerder in dit geval het BMA al heeft benaderd om onderzoek te doen naar de medische situatie van eiseres. De rechtbank is van oordeel dat het dan ook in de rede ligt om in dit specifieke geval het BMA-advies in de artikel 64-procedure af te wachten. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder in het bestreden besluit erkent dat eiseres in Nederland medicijnen krijgt en ook uit de door haar aangehaalde algemene bronnen blijkt dat er een groot tekort aan medicijnen is in Libanon. De rechtbank acht het niet uitgesloten dat de uitkomst van het BMA-advies relevant is voor de 8 EVRM-beoordeling in het bestreden besluit. Zo kunnen de vragen en antwoorden van het BMA-advies in het kader van artikel 64 Vw raakvlakken hebben met de vragen die in de WI staan, nu het BMA-advies ook zal ingaan op de medische situatie van eiseres en (indien daaraan wordt toegekomen) de behandelmogelijkheden in Libanon. Het BMA-advies kan een ander licht werpen op de feiten en omstandigheden die eiseres in het kader van de afhankelijkheid van haar zoon heeft aangevoerd. De uitslag van het BMA-advies kan dan ook relevant zijn voor de vraag in hoeverre eiseres vanwege haar gezondheidssituatie afhankelijk is van haar zoon. Deze omstandigheden en het feit dat dat verweerder bij een 8 EVRM-beoordeling alle relevante feiten en omstandigheden in de afweging dient te betrekken, maken dat het bestreden besluit geen stand kan houden. Het bestreden besluit is onzorgvuldig tot stand is gekomen door het BMA-advies in de artikel 64-procedure niet af te wachten en te betrekken bij de 8 EVRM-beoordeling.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:1612](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 206

HvJEU (Derde kamer), 03-03-2022, C-409/20

UN tegen Spanje.

Richtlijn 2008/115/EG 6 lid 1, 7 lid 1 lid 2, 8 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] – in het bijzonder artikel 6, lid 1, en artikel 8, lid 1, ervan, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 4, en artikel 7, leden 1 en 2, van deze richtlijn – moet aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat die het illegale verblijf van een derdelander op het grondgebied van deze lidstaat, wanneer er geen sprake is van verzwarende omstandigheden, in eerste instantie bestraft met een geldboete en een bevel om het grondgebied van die lidstaat binnen een gestelde termijn te verlaten tenzij het verblijf van deze derdelander wordt geregulariseerd voordat deze termijn is verstreken, en in tweede instantie, indien het verblijf van die

derdelander niet is geregulariseerd, bestraft met een besluit waarbij zijn gedwongen verwijdering wordt gelast, mits die termijn wordt vastgesteld overeenkomstig de vereisten van artikel 7, leden 1 en 2, van die richtlijn.

[ECLI:EU:C:2022:148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 207

MK ABRS, 01-03-2022, 202106798/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

Awb 6:22

VREEMDELINGENBEWARING. Verlengingsbesluit. Als de staatssecretaris in zijn verlengingsbesluit voorbijgaat aan feiten en omstandigheden die de vreemdeling duidelijk kenbaar ter betwisting van dat besluit naar voren heeft gebracht voordat dat besluit wordt genomen, is de vreemdeling in zijn belangen geschaad en kan dat gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd.

1. De rechtbank heeft in de uitspraak overwogen dat de staatssecretaris de zienswijze van de vreemdeling niet kenbaar in de belangenafweging heeft meegenomen. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb wordt gepasseerd, omdat de vreemdeling niet in zijn belangen is geschaad, aangezien hij zijn standpunten in beroep alsnog heeft kunnen aanvoeren en de rechtbank deze heeft kunnen toetsen. [...]
2. De vreemdeling klaagt in zijn tweede grief terecht dat de rechtbank in deze situatie artikel 6:22 van de Awb niet mocht toepassen.

Uit de punten 44 tot en met 46 van het arrest van het Hof van Justitie van 5 juni 2014, Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#), volgt dat een verlengingsbesluit schriftelijk wordt gelast met opgave van de feitelijke en juridische gronden. Dit is vereist om de betrokken derdelander in staat te stellen eventueel rechtsmiddelen aan te wenden en de verdediging te voeren. Ook is dit vereist om de rechter ten volle in staat te stellen de rechtmatigheid van het verlengingsbesluit te controleren. Dit geldt ook voor de beoordeling of in een verlengingsbesluit met een lichter middel kan worden volstaan (zie de uitspraken van 23 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:232](#), onder 1.3, en van 10 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1309](#), onder 2.3.).

Om aan deze eisen te voldoen moet de staatssecretaris een vreemdeling voorafgaand aan het nemen van dit besluit in de gelegenheid stellen om feiten en omstandigheden aan te voeren die tot het oordeel kunnen leiden dat in zijn geval met een lichter middel dan bewaring kan worden volstaan of, zoals in de bewoordingen van artikel 59c van de Vw 2000, dat een minder dwingende maatregel dan verlenging van de duur van de bewaring doeltreffend kan worden toegepast. Als de vreemdeling voorafgaand aan het nemen van het verlengingsbesluit dergelijke feiten of omstandigheden heeft aangevoerd, moet de staatssecretaris in dat besluit aanvullend motiveren waarom deze feiten en omstandigheden niet tot een ander oordeel leiden (vgl. de uitspraak van 14 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2345](#), onder 1.3, en de uitspraak van 25 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:829](#), onder 18.3).

De toepassing van artikel 6:22 van de Awb verhoudt zich niet met het belang dat het Hof van Justitie in punt 45 van het arrest Mahdi heeft toegekend aan het belang van de vreemdeling om zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden en aan het belang van de rechter om ten volle de controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling te kunnen uitoefenen. Met dit oordeel is niet verenigbaar dat de voor inbewaringstelling van een vreemdeling vereiste motivering eerst na de oplegging van de maatregel van bewaring en in een ander document dan het besluit waarbij die maatregel wordt opgelegd, kenbaar wordt gemaakt (vgl. de uitspraak van 13 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1593](#), onder 1.2.2).

Uit deze uitspraken volgt dus dat, als de staatssecretaris in zijn verlengingsbesluit voorbijgaat aan feiten en omstandigheden die de vreemdeling duidelijk kenbaar ter betwisting van dat besluit naar voren heeft gebracht voordat dat besluit wordt genomen, de vreemdeling in zijn belangen is geschaad en dat gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd.

3. In dit geval heeft de vreemdeling voorafgaand aan het verlengingsbesluit schriftelijk in een zienswijze medische omstandigheden aangevoerd ter onderbouwing van zijn standpunt dat met een lichter middel kan worden volstaan. Daarmee heeft de vreemdeling duidelijk kenbaar feiten en omstandigheden ter betwisting van dat verlengingsbesluit naar voren gebracht. De staatssecretaris is daarop in zijn verlengingsbesluit niet gemotiveerd ingegaan. Daardoor is de vreemdeling in zijn belangen geschaad, zodat dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd.

[ECLI:NL:RVS:2022:615](#)

[Naar inhoudsopgave](#)